

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 438/2017
02.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић-Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Јевтић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ..., чији је пуномоћник Живка Спасић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 154/16 од 06.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 154/16 од 06.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 5/15 од 28.09.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење директора туженог број ... од 26.02.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ... од 18.11.2009. године, као незаконито, и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изеке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 144.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од 28.09.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 154/16 од 06.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П1 5/15 од 28.09.2015. године у ставу првом изреке, као и делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.250,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П1 5/15 од 28.09.2015. године у преосталом делу става другог изреке којим је одлучено о камати на досуђене трошкове парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ трошкова парничног поступка досуђен ставом другим изреке исте пресуде плати законску затезну камату почев од дана извршности те пресуде

до исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца за досуђење законске затезне камате одбијен као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, и то против одлуке садржане у ставу првом изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити у складу са чланом 407. став 1. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужилац био у радном односу код туженог почев од 18.11.2009. године, ради обављања послова „...“, да је након тога 10.05.2011. године закључен анекс уговора о раду којим је тужилац распоређен на радно место „...“ све до дана када је тужиоцу радни однос престао на основу спорног решења од 26.02.2013. године због повреда радних обавеза дефинисаних одредбама члана 166. став 1. тачка 1. Колективног уговора код послодавца (неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радне дужности и обавеза) и тачка 6. (ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изразито отежава извршење радних обавеза и понашање услед којег је немогућ даљи рад код послодавца), а што представља отказни разлог сагласно одредби члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члана 165. став 1. тачка 3. Колективног уговора код послодавца. Тужиоцу је стављено на терет да је готово свакодневно неовлашћено напуштао радно место, каснио на посао, правио паузе мимо времена прописаног и предвиђеног за дневне паузе, као и да је својим поступцима ометао друге запослене у вршењу њихових радних дужности.

Нижестепени судови су, полазећи пре свега од исказа саслушаних сведока и тужиоца саслушаног у својству парничне странке, утврдили да тужени није доказао да је тужилац својом кривицом извршио повреде радних обавеза и дисциплине које су му оспореним решењем стављене на терет, односно да је тужилац испољио понашање које је такво да не може да настави даљи рад код туженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су, сагласно члану 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду, усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили решење туженог од 26.02.2013. године, те обавезали туженог да тужиоца врати на рад, уз закључак да у поступку нису доказани наводи туженог да је тужилац извршио повреде радне

обавезе из члана 166. став 1. тач. 1. и 6. Колективног уговора туженог - неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радне дужности и обавеза и ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изразито отежава извршење радних обавеза. Поред тога, нижестепени судови су закључили да повреде радне обавезе и дисциплине наведене у оспореном решењу туженог тужилац не би ни могао извршити својом кривицом, јер недостаје вољни елемент, с обзиром да је вештачењем утврђено да је тужилац могао да схвати значај својих радњи и могућност наступања последица, али да је психичко стање од кога је лечен утицало на то да не може у потпуности да контролише своје поступке.

Одредбом члана 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ бр. 24/2005, 61/2005 и 54/2009) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 165. став 1. тачка 3. Колективног уговора туженог је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, уз претходно мишљење синдиката чији је запослени члан и то ако запослени не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбама члана 166. став 1. тач. 1. и 6. Колективног уговора прописано је да се под повредом радне обавезе у смислу члана 165. став 1. тачка 2. сматра неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радне дужности и обавезе, као и ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изразито отежава извршење радних обавеза.

Разлози за отказ уговора о раду прописани су и у закљученом уговору о раду између парничних странака, па, према члану 15. уговора, послодавац може запосленом да откаже Уговор о раду ако запослени својом кривицом, између осталог, неблаговремено, несавесно и немарно извршава радне дужности и обавезе, као и омета једног или више запослених у процесу рада којим се изразито отежава извршење радних обавеза.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о раду, Колективног уговора туженог и уговора о раду, као и утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови извели правилан закључак да су основани захтеви тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци, без детаљнијег образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 2. истог члана, с обзиром на то да се у ревизији понављају жалбени разлози које је ценио другостепени суд.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић